

Titel: Kapitel III.

Citation: "Kapitel III.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e1677/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.  
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

kan søges ved dette Sted (men derimod ikke paa det, mulig tredje, Sted, hvor Regnskabet for Forvaltningen skal aflægges), medens omvendt en Person, der skal aflægge Regnskabet uden for sit Hjem ting, f. Eks. paa Mandantens Bopæl for en af ham for denne foretagne enkelt Forening kan søges, hvor Regnskabet skal aflægges (men ej paa det derfra og fra Hjemmet mulig forskellige Sted, hvor selve Foreningen er udført).

## § 21.

Paragrafen er — bortset fra, at der som Følge af de privat forfulgte Straffesagens Overførelse til Civilprocessen er tilføjet Ordet „Straf“ — overensstemmende med det tidligere Forslags § 26, den har kun Retssænkelse uden for Kontraktforhold for Øje, hvilket fremgaar saavel af Reglens historiske Anledning (D. L. I —2—19, 1ste Led) og af de brugte Udtryk, der f. Eks. ikke naturlig kunne omfatte det ved Ikke-Oplydelse af en Kontrakt forvoldte Tab, som modsætningsvis af § 20, 1ste Stykke.

## Kapitel III.

## Forening af flere Krav under samme Retssag.

Dette Kapitel er ganske stemmende med det tidligere Forslags 1ste Afsnit, Kapitel IV, bortset fra nogle Smudsændringer, der enten ere rent redaktionelle eller i alt Fald blot tilsigte en Tydeliggørelse af Meningen.

I Kapitel angives de almindelige Grundsætninger for Forening af flere Krav under samme Sag efter Initiativ af en af de oprindelige Parter eller af Tredjemød, medens de nærmere Bestemmelser om Proceduren i saadanne Tilfælde gives i det følgende. — Den Forening af Krav, som Retten selv i Kraft af sin procesledende Virksomhed iværksætter, omhandles i Kapitel IX, se særlig § 94.

Om Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

## § 26.

Naar denne Paragraf giver en Sagsøger fri Adgang til at samle alle de Krav, som han har paa en og samme Sagvolder, under een Proces (subjektiv Kumulation), forudsat blot, at Retten er kompetent med Hensyn til dem alle og samme Procesart

saavel paa dem, er dette formentlig kun en konsekvent Gennemførelse af en Grundsætning, der allerede længe har været anerkendt i dansk Retsspraksis. Naar man nemlig i Praksis giver en Sagsøger Adgang til at kumulere alle mulige Krav paa samme Sagvolder uden Hensyn til Kravets Oprindelse, naar de blot med Hensyn til deres Genstand frembyde en vis Ensartethed, synes denne sidste Begrænsning vilkaarlig, og man maa da hellere gøre Skridtet helt ud. Mod den Mulighed at en Sagsøger skulde finde paa at sammekoble saa mange eller i Oprindelse eller Genstand saa uensartede Krav, at det kunde blive til Skade og Besvær for Behandlingen af hver enkelt Del, har man tilstrækkeligt Varn i Retterns Adskillelses-Beføjelse efter § 94.

Som alt oven for antyd ved § 3, vil den Omstændighed, at en Sagsøger kumulerer flere Krav af den Art, med Hensyn til hvilke Værdien ifølge § 2 spiller en Rolle, og af hvilke hver enkelt er under 400 Kr., medens den samlede Værdi naar op over 400 Kr., bevirke, at Sagen bliver Landretssag i Stedet for Underretssag. Derimod vil en Kumulation af de øvrige i § 2 nævnte Krav aldrig flytte Sagen fra Underretten.

Om hvilken Adgang der er til under Sagens Gang at udvide Paastanden gennem Inddragen af flere Krav, se §§ 9, 210 og 279.

## § 27.

Den her opstillede Regel angaaende Forening af flere Krav mellem forskellige Parter under en og samme Proces (subjektiv Kumulation) er væsentlig afvigende fra den nugældende Ret, ifølge hvilken subjektiv Kumulation i Reglen er forbudt, og det endog er gjort Retten til Pligt ex officio at paase dette Forbuds Overholdelse. At fastholde dette Forbud er der imidlertid ingen Grund til, da det i Tilfælde, hvor saavel det faktiske som det retlige Spørgsmaal stiller sig ens i flere Sager, netop vil kunne være det simpleste, naturligste og billigste, at de afgøres under een Proces, fremfor at der finder gentagen Procedure og Bevisførelse Sted angaaende ganske ensartede Spørgsmaal.

Derimod maa der gives hver enkelt Sagsøgt Ret til at protestere mod, at et mod ham anlagt Spørgsmaal angaaende et eller flere Krav, som Sagsøgeren har paa ham, vilkaarlig kombineres med Krav af anden Oprindelse (o: hørende paa andet Retsgrundlag, som Sagsøgeren har paa Tredje-

## Kommissionens Bem. t. Udsk. t. L. om den borgerlige Retspleje.

mand, eller som en anden Sagsøger har paa Sagsøgte. Sagsøgte har ikke — medmindre netop en eller anden speciel Lovforskrift undtagesaetis hjemler andet — være nødt til at taale den Vidtæftiggørelse af hans Sag, som derved kunde foranlediges.

I Overensstemmelse med det anførte gaar Paragrafens Regel ud paa, at subjektiv Kumulation aldrig skal medføre Afvisning *ex officio*, samt at Sagsøgte vist, hvore Kravene have fælles Oprindelse eller speciel Lovhjemmel for Kumulationen foreligger, maa finde sig i denne, men i modsat Fald kan protestere dertil. Det er Tanke, at hvor en Sagsøgt har denne Ret til at protestere mod subjektiv Kumulation og benytter sig af den, vil Sagen for saa vidt være at afvise og Processens Omkostninger at tillægge ham. Det maa tilføjes, at der endvidere i § 94 er forbeholdt Retten en almindelig Beføjelse til i Kraft af dens procesledende Stilling at adskille kumulerede Krav i flere Sager, hvor den maatte anse saadant for tjenligt, og uden Hensyn til, om Sagsøgte maatte have protesteret mod Kumulationen eller ej.

Som Lovbud, der indeholdte speciel Hjemmel for subjektiv Kumulation, kunne nævnes Fdg. 11te Januar 1793, Pl. 2den Maj 1820 og Reskr. 26de Juni 1778, jfr. Reskr. 23de Maj 1789.

## §§ 28 og 29.

Den gældende Ret hjemler ikke med Sikkerhed en Trediemand Ret til at intervenere i en mellem to andre Parter verserende Sag, omend der i Retspraksis har vist sig nogen Tilbøjelighed til under visse Betingelser at indrømme Trediemand en saadant Beføjelse. De imidlertid Intervention jævnlig vil vise sig at være det simpleste, virksomste og billigste Middel til Opnaaelse af en saavel for Trediemand som for de oprindelige Parter betryggende Afgørelse, er der i de her omhandlede Paragrafer i Overensstemmelse med fremmede Processlove (se saaledes den tyske Civilprocesslov §§ 61 og 63 og den østerrikske Civilprocesslov §§ 16 og 17) tillagt den Trediemand, der anser sig for helt eller delvis berettiget til den Ting eller Rettighed, der er Processens Genstand, saavel som den Trediemand, der har en retlig Interesse i, at netop den ene af Parterne vinder Processen (f. Eks. fordi han ellers kan risikere et Erstatningskrav fra denne), en selvstændig Ret til overensstemmende med de nærmere Regler i Kapitel XIX at intervenere i første Instans henholdsvis som Part eller som saakaldt „Bi-Interventent“

## Forelagte Lovforslag m. m.

§ 30.  
Paragrafen opstiller i Virkeligheden kun en særlig Betingelse for, at Retten, uanset den oprindelige Sagsøgtes mulige Protest, kan tillade Adnotationen, men underforstaar i øvrigt som selvfølgelig, at de i § 27 opstillede Betingelser for fra først af at inddrage en anden som Sagsøgt under Processen maa foreligge, for at Adnotationen skal kunne tillades.

## Kapitel IV.

Tilfælde, hvor Rettens Personer skulde eller kunne vige deres Sæde.

Dette Kapitel svarer i Form og Indhold ganske til Straffeprocessudkastets Kapitel III, bortset fra de Forskelligheder, der ere en ligefrem Følge af Forskellighederne i Forudsættningerne. Det adskiller sig i det væsentlige kun paa følgende Punkter fra det tidligere Forslags 1ste Afsnit, Kapitel III:

1) Dommer- (og Retsakriver-) Inhabiliteten som Følge af Slægtskab eller Svogerskab med nogen af Parterne er udvidet til Sædskendebarns-Grænsen.

2) Det er udtrykkelig fremhævet, at det i kollegialt sammensatte Domstole er baade Ret og Pligt for hvilken som helst af Dommerne, der maatte være bekendt med en Inhabilitetsgrund hos en Kollega, at rejse Spørgsmaal derangående.

3) Det tidligere Forslags §§ 36 og 37 ere i simplificeret Form gengivne i nærværende Udkast § 35.

I øvrigt ere de i dette Kapitel indeholdte Regler om Dommerinhabilitet og dens Paakendelse i det hele overensstemmende med de nævnte Lov; dog kan nævnes, at der er indrømmet et friere Slæs med Hensyn til Afgrænsningen af de Tilfælde, hvor en Dommer ikke *ex officio*, men kun efter Begjering eller eget Ønske skal eller kan vige sit Sæde, end der kan anses indrømmet i gældende Ret.

Med Reglen i § 32 Nr. 3 maa sammenholdes Reglen i Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning § 100, 2det Stykke.

## Kapitel V.

Sagens Parter.

Dette Kapitel adskiller sig nærmest kun derved fra det tidligere Forslags 1ste